

ENTER

RICK RIORDAN

พิมพ์ครั้งที่ 1
นวนิยาย แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER
มรดกลับ
ใต้ทะเลลึก

DAUGHTER OF THE DEEP

ผลงานจากปูเขียน 'เพอร์ซีย์ แจ็กสัน'

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

กลับมาอีกครั้งกับผลงานของนักเขียนคนโปรดที่แฟน ๆ ต่างรอคอย!

จากเรื่องราวของเหล่ามนุษย์กึ่งเทพกรีก-โรมัน เหล่าผู้เดินทางวิถีเทพแห่งอียิปต์ จนกระทั่งถึงเหล่านักรบอินแฮร์รี่แห่งวัลฮัลลา Rick Riordan ไม่เคยทำให้พวกเราผิดหวัง ชื่อนี้การันตีจินตนาการอันเต็มไปด้วยสีสัน ตัวละครสุดเท่ และการต่อสู้ที่น่าประทับใจเสมอ

'Daughter of the Deep' เป็นงานเขียนชิ้นพิเศษที่ Rick Riordan หยิบผลงานอมตะอย่าง 'ใต้ทะเล 20,000 โยชน์' ของฌูล แวร์นมาต่อยอด แต่ก็ยังคงเสน่ห์และกลิ่นอายความเป็นตัวเองไว้ได้อย่างครบถ้วน หากกำลังมองหาเรื่องราวการผจญภัยที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีล้ำโลกสุดอลังการ ขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งในมิติแห่งจิตใจมนุษย์ รวมถึงมีการเติบโตอย่างงดงามของตัวละครแล้วละก็ วางใจได้เลย คุณหยิบหนังสือถูกเล่มแล้ว

มหาสมุทรกว้างใหญ่จะพามนุษย์ตัวเล็กๆ ไปค้นพบอะไรได้บ้าง ร่วมค้นหาคำตอบไปพร้อมกับ 'อานา ดักการ์' คนเก่งของพวกเรากันเถอะ

สำนักพิมพ์เอนเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทพตำนานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อ The Heroes of Olympus และ The Trials of Apollo นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์และวรรณกรรมชุด Magnus Chase and the Gods of Asgard ซึ่งว่าด้วยปกรณัมนอร์ส

ทุกวันนี้ Rick Riordan ยังคงพร้อมส่งตัวละครของเขาไปสู่การผจญภัยครั้งใหม่อยู่เสมอ ขณะเดียวกันก็ร่วมมือกับ Disney-Hyperion ก่อตั้งสำนักพิมพ์ย่อย Rick Riordan Present ทำการคัดเลือกผลงานของนักเขียนหน้าใหม่มาตีพิมพ์ โดยเฉพาะเรื่องราวของเทพปกรณัมในวัฒนธรรมอื่นๆ บนโลกที่ยังรอคอยการเล่าขานอยู่

พลังสร้างสรรค์ของธรรมชาติ
อยู่เหนือกว่าสัญญาตญานทำลายล้าง
ของมนุษย์หลายขุม
— ฌูล แวร์น
ได้ทะเล 20,000 โยชน์

ความนำ

อย่าหยิบดาวทะเลทางแขนของมันนะ

รู้หรือไม่ มหาสมุทรลึกกว่าแปดสิบลีเปอร์เซ็นต์ยังไม่ผ่านการสำรวจแปดสิบเลนนะทุกคน! เป็นไปได้สูงมากกว่า ณ เวลานั้นนางเงือกสักตนกับหมึกยักษ์สักตัวอาจกำลังเคี้ยวหมึกะโรนีสาหร่ายขนาดใหญ่ด้วยพลางนึกสงสัยว่าเมื่อไรเราจะรู้เรื่องราวและค้นพบสักทีว่าแท้จริงแล้วแอตแลนติส* เป็นแค่สวนสนุกที่เกิดเหตุผิดพลาดร้ายแรงเท่านั้นก็ได้ ใครจะรู้

ไม่มีใครให้คำตอบได้แน่ชัดเพราะพื้นที่มหาสมุทรซึ่งเราไม่รู้จักนั้นมากมายเหลือเกิน และฉันก็กลัวสิ่งที่เราไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่าฉันน่าจะกลัวมหาสมุทรสุดๆ บางทีความกลัวนี้อาจเริ่มขึ้นตอนฉันอายุได้สิบขวบ ตอนนั้นฉันดันหยิบดาวทะเลตัวหนึ่งขึ้นมาโดยจับที่แขนของมัน...และไม่ช้าก็พบว่าตัวเองมีชิ้นส่วนดินดึกดำกึกอยู่ในมือ ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ดาวทะเลเลงอกแขนใหม่ได้ ฉันจึงเชื่อไปแล้วว่าตัวเองเป็นฆาตกร ฉันทรุดลงคุกเข่าและร้องตะโกนด้วยความพรั่นพรึง (บ้าเอ๊ย

* แอตแลนติส คืออาณาจักรในตำนานซึ่งเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมอย่างมาก ว่ากันว่าขณะที่อาณาจักรเรืองอำนาจ วัฒนธรรมกลับถดถอย สุดท้ายทั้งอาณาจักรก็จมลงสู่ก้นทะเลจากแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ และหายสาบสูญไป

**แรงข้างสารนี่! ทำให้สิ่งมีชีวิตบริสุทธิ์...ต้องมาตาย! นี่หมายความว่า
ฉันไม่ต้องเข้ายิมไปตลอดชีวิตก็ได้สินะ)**

แต่ยิ่งฉันกลัวอะไรมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งมีแนวโน้มจะหมกมุ่นกับมัน
มากเท่านั้น และตั้งแต่เหตุการณ์ดาวทะเลหายนั้นครั้งนั้น มหาสมุทรและ
ผู้อาศัยอันแปลกพิลึกก็เข้ามาครองพื้นที่จิตใจฉันในฐานะชุมพลที่ไม่มีใคร
หยั่งถึง ความงามที่ไม่อาจจินตนาการได้ และศักยภาพที่ยังไม่ถูกค้นพบ
ใช่แล้ว ฉันกำลังพูดถึงพวกเธอ เหล่า*เอไคโนเดิร์ม** และ*โอฟิูรอยด์***
หลากหลายพันธุ์ทั้งหลาย

*มรดกกลับได้ทะเลเล็กของริก ไรออร์แดน ถ่ายทอดทุกแง่มุมของ
ความน่าทึ่งและน่าสะพรึงนั้น*

หากคุณโยนหาเรื่องราวที่จะทำให้หัวใจเต้นแรง ต้องกอบโกย
ลมหายใจเข้าปอดเพราะจุดพลิกผันหักมุมมากมาย และทำให้จิตวิญญาณ
แล่นโลดโผนไปกับการพยายามหอบหัวตัวละครหลากหลายสีสนั่นประกอบไปด้วย
ชีนนามอนโรลตะเลกตะน้อยแสนฉลาดและอาจกระหายเลือด (อ้อ แล้วก็
สิ่งมีชีวิตตัวมหึมาแห่งห้วงลึกที่แท้จริงแล้วแค่ต้องการความรักเท่านั้นเอง)
คุณจะได้พบทั้งหมดนั้นและอีกมากมายในหน้าต่อไป เรื่องราวของเรา
เริ่มต้นด้วยโรงเรียนคู่ริสองโรงเรียนและภัยพิบัติที่จะส่งนักเรียนปีหนึ่งของ
โรงเรียนฮาร์ดีง-เพนคอฟต์อะคาเดมี่อันสูงส่งไปสู่ภารกิจเสี่ยงตายในการ
เผยความลับเกี่ยวกับเทคโนโลยีประเภทที่ทรงพลังมากพอจะสร้างโลกทั้งใบ
ขึ้นใหม่ได้ ฉันนั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ตลอดเวลาที่เหล่าตัวละครนำทางเราไปเจอ
เรื่องสนุกสุดไฮเทค ปริศนาห้วงทะเลลึก และกลยุทธ์ทางทหารแบบที่ทำให้
ฉันรู้สึกฉลาดขึ้นแม้ฉันจะทำเพียงชกตัวอยู่ในผ้าห่มนุ่มๆ มาเกือบทั้งวัน

* เอไคโนเดิร์ม (Echinoderm) คือไฟลัมหนึ่งของสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่พบในทะเล โครงสร้างภายนอก
มีลักษณะเป็นแผ่นหินปูน แต่ละชนิดมีรูปร่างแตกต่างกัน สัตว์ในไฟลัมนี้ เช่น ดาวทะเล ปลิงทะเล หรือ
เม่นทะเล

** โอฟิูรอยด์ (Ophiuroid) คือชั้นหนึ่งในไฟลัม Echinodermata เป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ตามซอกหิน ปะการัง
ออกหากินกลางคืน ชนิดที่เป็นที่รู้จักคือดาวเปราะและดาวตะกร้า

ก็ตาม

ฉันนึกไม่ออกแล้วว่าจะมีกับตันคนไหนที่จะเป็นผู้นำการผจญภัยทางน้ำนี้ได้ดีไปกว่าอานา ดักการผู้เก่งฉกาจ อานามีครบทุกอย่างที่ฉันใฝ่ฝันให้ตัวเองในวัยสิบห้าเป็น ทั้งกล้าหาญ ฉลาดล้ำ เป็นเลิศด้านภาษาศาสตร์ เป็นเพื่อนกับโลมาชื่อโสกราตีส และส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับโรซคนนี้ ในตอนที่ยังเป็นเพียงวัยรุ่นจอมฝันเพียงคนเดียว...คืออานามีภาระต้องรับผิดชอบมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษซึ่งดันเป็นของระดับตำนาน

คืออย่างนี้ เรื่องมีอยู่ว่าอานาเป็นลูกหลานรุ่นสุดท้ายของกับตันนีโมและอะไรๆ มันก็เริ่มจะซับซ้อนขึ้นจากตรงนี้ ในฐานะสมาชิกตระกูลดักการคนสุดท้าย อานาไม่เพียงแต่พบว่าตัวเองต้องพยายามไขปริศนาเรื่องมรดกที่สามารถพลิกโฉมความเข้าใจของคนทั้งโลกที่มีต่อเทคโนโลยีได้ แต่ยังต้องดิ้นรนค้นหาคำตอบของคำถามที่ใหญ่กว่านั้น อย่างเช่นใครเคยทำอะไรเพื่อเรา และเราทำอะไรเพื่อคนอื่นได้บ้าง การตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้องนั้นง่ายตายเมื่อโลกทั้งใบกำลังจับตามองอยู่ แต่เมื่อเราอยู่ใต้ท้องทะเลลึกที่ซึ่งแสงตะวันส่องไม่ถึง สุดท้ายเราก็คงอาจลงมือทำอะไรบางอย่างที่ไม่เคยคาดคิดก็เป็นได้...

สำหรับฉันแล้ว เรื่องราวนี้มีส่วนคล้ายกับมหาสมุทรอย่างมาก ทั้งน่าตื่นเต้นพอๆ กับที่น่าพรุนพริ้ง และไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เท่สุดๆ เลยอ่านให้สนุกนะทุกคน! แล้วก็อย่ากินชีนามอนโรลเยอะเกินไปล่ะ

Roshani Chokshi

อารัมภบท

การเดินทางใต้ท้องทะเลของผมเริ่มต้นขึ้นเมื่อปี 2008 ในประเทศอิตาลี ณ เมืองโบโลญญาอันไร้ทางออกสู่ทะเล ผมไปร่วมงานหนังสือเด็กที่นั่นก่อน*เพอร์ซี* แจ็กสัน กับ*ปริศนาเขาวงกต*และ*ปริศนาสมบัติอัจฉริยะ* ตอนผจญภัยกลกระดุกจะมีกำหนดวางแผงพอดี ตอนนั้นผมกำลังกินม้อค่าในชั้นใต้ดินของร้านอาหารแห่งหนึ่งกับผู้บริหารระดับสูงจากดิสเนย์พับลิชชิงราวสิบสี่คนอยู่ แล้วประธานฝ่ายก็หันมาหาผมแล้วถามว่า "ริก ในบรรดาผลงานที่ดิสเนย์ถือลิขสิทธิ์อยู่ตอนนี้จะมีเรื่องไหนที่คุณอยากเขียนถึงบ้างไหม" ผมตอบได้แบบไม่ลังเลเลยว่า "*ใต้ทะเล 20,000 โยชน์*"* แต่กว่าผมจะพร้อมเขียน เวลาก็ผ่านมาแล้วสิบสองปี และตอนนี้เรื่องราวนั้นในแบบฉบับของผมก็มาอยู่ในมือพวกคุณแล้ว

กัปตันนี่โมเป็นไคร่งั้นหรือ (ไม่ ไม่ใช่ปลาการ์ตูนตัวนี้นะ)

* ใต้ทะเล 20,000 โยชน์ (20,000 Leagues Under the Sea) เป็นนิยายแนววิทยาศาสตร์เรื่องแรกของโลก แต่งโดยฌูล เวิร์น ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1870 ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์หลายครั้ง

ถ้าคุณไม่รู้จักรับตันนีโมต้นฉบับล่ะก็ เขาเป็นตัวละครที่ฉูด แวว์น นักเขียนชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่สิบเก้าที่สร้างสรรค์ขึ้นมา แวว์นเขียนเรื่องราวของนีโมไว้ในนิยายสองเรื่องคือ *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (1870) และ *เกาะพิศวง** (1875) โดยให้เขาเป็นผู้ควบคุมเรือนอติลุส เรือดำน้ำที่ล้ำสมัยที่สุดในโลก

รับตันนีโมชาญฉลาด มีการศึกษาดี สุภาพนอบน้อม และร่าเริง มหาศาล แต่เขาก็เกรี้ยวกราด ขมขื่น และอันตรายด้วย ลองนึกภาพ บรูซ เวย์น, โทนี สตาร์ก กับเล็กซ์ ลูเธอร์ผสมกันสิ ชื่อเดิมของนีโมคือ เจ้าชายดักการ์ เขาต่อสู้กับอำนาจปกครองของจักรวรรดิอังกฤษในอินเดีย ฝ่ายอังกฤษตอบโต้ด้วยการสังหารภรรยาและลูกของเขา นี่ก็คือจุดเริ่มต้นการเป็นสุดยอดฮีโร่วายร้ายของดักการ์ เขาเปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นนีโมที่แปลว่า *ไร้ตัวตน* ในภาษาละติน (สาวกเทพปกรณัมกรีกทั้งหลาย นีคือ ลูกเล่นเชื่องถึงโอดิสซียุสที่บอกไซคลอปส์โพลีฟีมัสว่าเขาคือ *ไม่มีใคร*) นีโมทุ่มเททั้งชีวิตที่เหลือไปกับการสร้างภัยคุกคามลึกลับล่าอาณานิคมของยุโรปกลางน้ำน่านน้ำสากล เขาจมและปล้นสะดมเรือของพวกนั้น ทำให้พวกเขาหวาดกลัว 'อสูรทะเล' ที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ นั่นคือ *นอติลุส* นั่นเอง

ใครเล่าจะไม่อยากมีพลังอำนาจแบบนั้น ตอนเด็กๆ ทุกครั้งที่ผมโดดลงทะเลสาบหรือแม้แต่สระว่ายน้ำ ผมจะชอบเล่นเป็นกับตันนีโม ผมสามารถจมเรือข้าศึกได้โดยไม่ต้องรับโทษใดๆ ล่องไปรอบโลกโดยไม่มีใครจับได้ สำรวจท้องทะเลลึกที่ไม่เคยมีใครย่างกรายไปถึง และค้นพบซากโบราณอันน่าเหลือเชื่อพร้อมด้วยสมบัติอันประเมินค่าไม่ได้ ผมสามารถดำดิ่งลงไปใลอานาจกระแสน้ำของตัวเองและไม่กลับขึ้นสู่ผิวโลก (ซึ่งก็ช่วยแตกพ้อตัวอยู่แล้ว) อีกต่อไป ดังนั้นเมื่อในเวลาต่อมาผมได้เขียน

* เกาะพิศวง (The Mysterious Island) เป็นนิยายแนววิทยาศาสตร์อีกเรื่องของฌูล แวว์น ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1875 มีการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ซีรีส์โทรทัศน์ เกม และนำไปดัดแปลงส่วนหนึ่งของสวนสนุกในโตเกียวดิสนีย์แลนด์

เรื่องของเพอร์ซีย์ แจ็กสันผู้เป็นบุตรแห่งโพไซดอน คุณก็พินันได้เลยว่า
ฝันกลางวันเก่าก่อนของผมเกี่ยวกับกัปตันนีโมและเรือนอติลุสคือเหตุผลหลัก
ที่ผมเลือกให้เพอร์ซีย์เป็นมนุษย์กึ่งเทพแห่งท้องทะเล

ที่นี้ผมจะพูดตามตรงนะ ตอนเด็กผมคิดว่านิยายของแวร์เนอร์ะเย็นเยื่อ
แต่ผมชอบอ่านฉบับการ์ตูนคลาสสิกที่ลุงผมมีจริง ๆ และผมก็ชอบดู
ใต้ทะเล 20,000 ไมล์ฉบับภาพยนตร์ของดิสเนย์ แม้แต่ส่วนที่จำเจ
อย่างตอนที่เคิร์ก ดักลาสเต้นและร้องเพลง กับตอนที่หมึกยักษ์โจมตีเรือ
ก็ยังชอบ เมื่อผมโตขึ้นผมถึงได้ตระหนักว่าเรื่องราวต้นฉบับนั้นสลับซับซ้อน
และยิ่งใหญ่ขนาดไหน นีโมยิ่งน่าสนใจกว่าที่ผมเคยจินตนาการไว้เสียอีก
และผมก็เริ่มเห็นช่องว่างเล็กๆ ในเนื้อเรื่องที่แวร์เนอร์ปล่อยไว้ให้ภาคต่อที่พอจะ
เป็นไปได้...

แล้วทำไมกัปตันนีโมถึงยังสำคัญอยู่ละ

แวร์เนอร์เป็นหนึ่งในนักเขียนนิยายแนววิทยาศาสตร์คนแรกๆ เมื่อ
มองย้อนกลับไปจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เราก็อาจชื่นชมว่าแนวคิดของเขา
แปลกใหม่ได้ยาก แต่แวร์เนอร์สร้างภาพเทคโนโลยีที่จะยังไม่เกิดขึ้นไป
อีกหลายร้อยปีได้ เรือดำน้ำที่ผลิตพลังงานได้เองและสามารถแล่นไป
รอบโลกได้ติดต่อกันโดยไม่ต้องจอดเติมเสบียงนั้นหะ เป็นไปไม่ได้!
ในปี 1870 เรือดำน้ำยังเป็นสิ่งประดิษฐ์ล้ำสมัยอยู่เลย เป็นกระป๋องโลหะ
สุดอันตรายที่ดูทรงแล้วน่าจะระเบิดและคร่าชีวิตทุกคนในเรือมากกว่า
จะท่องไปได้รอบโลก เวอร์เนอร์ยังเขียนเรื่อง 80 วันรอบโลก* ในช่วงเวลา
ที่การเดินทางรวดเร็วขนาดนั้นเป็นไปได้เลย และเรื่องบุกบาดาล** ซึ่งเป็น

* 80 วันรอบโลก (Around the World in 80 Days) เป็นนิยายวิทยาศาสตร์เขียนโดยจุล เวอร์เนอร์ เล่าถึง
ชายหนุ่มผู้รับพนันว่าจะเดินทางรอบโลกให้ได้ภายในแปดสิบวัน

** บุกบาดาล (Journey to the Center of the Earth) เป็นนิยายวิทยาศาสตร์เขียนโดยจุล เวอร์เนอร์
เล่าถึงการผจญภัยสู่ใจกลางโลกหลังจากค้นพบสารลับที่นักเล่นแร่แปรธาตุชาวไอซ์แลนด์ทิ้งไว้

ภารกิจที่ยังคงอยู่ไกลเกินเทคโนโลยีของมนุษย์จะเอื้อมถึง แม้อาจจะทำได้ในสักวันก็ได้ ใครจะไปรู้

นิยายวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดสามารถทำให้มนุษย์เล็งเห็นเค้าโครงของอนาคตของตนได้ ฌูล เวิร์นทำสิ่งนี้ได้ดีกว่าใคร ย้อนกลับไปในทศวรรษ 1800 เขาชี้ให้เห็นสิ่งที่อาจเป็นไปได้ และมนุษย์ก็มุ่งทลายกรอบความท้าทายนั้น เมื่อผู้คนพูดคุยกันว่าเครื่องบินหรือเรือลำหนึ่งจะเดินทางรอบโลกได้เร็วแค่ไหน พวกเขาก็ยังคงใช้หนังสือเรื่อง *80 วันรอบโลก* เป็นเกณฑ์ ครั้งหนึ่งเวลาแปดสิบวันเคยเป็นช่วงเวลาเดินทางรอบโลกที่สั้นเหลือเชื่อ แต่ตอนนี้เราเดินทางรอบโลกได้ภายในเวลาไม่ถึงแปดสิบชั่วโมงทางเครื่องบิน หรือถ้าทางเรือก็ไม่ถึงสี่สิบวัน

นูกาบาดาลของเวิร์นจุดประกายนักสำรวจถ้ำหลายต่อหลายรุ่นให้ออกสำรวจระบบถ้ำของโลก และกระตุ้นให้เหล่าวิศวกรธรณีค้นหาคำตอบว่าแต่ละชั้นของโลกมีหน้าตาอย่างไรบ้าง

อีกด้านหนึ่ง กับตันนีโมก็ส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ถึงความสำคัญที่มหาสมุทรจะมีต่อดาวโลกในภายภาคหน้า เรารู้ว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลกปกคลุมด้วยน้ำ และพื้นที่แปดสิบเปอร์เซ็นต์ของมหาสมุทรก็ยังไม่ได้รับการสำรวจ การคิดหาหนทางใช้พลังแห่งท้องทะเลและอยู่ร่วมกับพลังแห่งท้องทะเลขณะที่สภาพภูมิอากาศของเราแปรเปลี่ยนไปอาจเป็นกุญแจสู่ความอยู่รอดของมนุษยชาติ เวิร์นได้วาดภาพทั้งหมดนั้นไว้แล้วในหนังสือของเขา

นีโมกับลูกเรือของเขาอยู่ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องสัมผัสผืนดินเลยทะเลมอบทุกอย่างที่พวกเขาต้องการให้ ในเรื่อง *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* นีโมบอกอารอนแน็กซ์ว่า *นอตลุส* ขับเคลื่อนด้วยไฟฟ้าตลอดลำและได้พลังงานทั้งหมดมาจากท้องสมุทร ในเรื่อง *เกาะพิศวง* ไชรัส ฮาร์ดีงคาดการณ์ว่าเมื่อถ่านหินหมดลง มนุษย์จะเรียนรู้ที่จะดึงพลังงานมาจาก

ไฮโดรเจนที่มีอยู่ล้นเหลือในมหาสมุทร นั้นยังคงเป็นเป้าหมายที่ผู้คนกำลังพยายามทำให้สำเร็จกันอยู่ทุกวันนี้ และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ผมตัดสินใจเขียนให้มิโมไขความลับของปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำ* ได้แล้ว

ในเรื่องใต้ทะเล 20,000 โยชน์ ลูกเรือของมิโมใช้ปืนไล่คนไฟฟ้าที่ทรงประสิทธิภาพและสง่างามกว่าอาวุธทั่วไป พวกเขาสำรวจอย่างแทบจะไร้ขีดจำกัดเพราะทรัพยากรสมบัติจากเรือมากมายที่ไปล้นสะดมมา พวกเขาค้นพบความลับของการทำการเกษตรใต้น้ำ เรื่องอาหารจึงไม่เคยเป็นปัญหา ที่สำคัญที่สุดคือพวกเขามีอิสระเสรี พวกเขาไม่ถูกผูกไว้กับกฎหมายของประเทศใดๆ และจะไปไหนมาไหนก็ได้ตามใจต้องการ พวกเขาไม่ขึ้นตรงกับใครนอกจากมิโม ส่วนนั้นจะเป็นเรื่องดีหรือร้าย... ผมเดาว่าก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณคิดว่ามีมิโมเป็นคนอย่างไรละนะ!

ความสำคัญของทะเล ความสำคัญของการจินตนาการถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้คือเหตุผลอันยอดเยี่ยมที่เราควรอ่านหนังสือของฌูล เวิร์นอยู่ แต่มีสิ่งสำคัญยิ่งอีกอย่างที่ต้องคำนึงถึง เวิร์นสร้างกับตันนิโมให้เป็นเจ้าชายชาวอินเดียนผู้ต้องเห็นประชาชนของตนทนทุกข์จากการล่าอาณานิคมของยุโรป ตัวละครของเขาสื่อสารแนวคิดที่ยังคงสำคัญอย่างยิ่งยวดในปัจจุบันเช่นเดียวกับในยุควิกตอเรียน เราจะมีสิทธิ์มีเสียงและอำนาจในสังคมที่ไม่ยอมมอบอิสิทธิ์เหล่านั้นให้เราได้อย่างไร เราจะต่อสู้กับความอยุติธรรมอย่างไร ใครจะได้สิทธิ์เขียนตำราประวัติศาสตร์และตัดสินว่าฝ่ายไหนเป็น 'คนดี' และ 'คนเลว' นิโมเป็นคนนอกกฎหมาย เป็นขบถ เป็นอัจฉริยะ

* ปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่น (Fusion) คือปฏิกิริยาของการแยกอะตอมที่เกิดขึ้นบนดวงอาทิตย์ เป็นการแยกอะตอมคู่หนึ่งซึ่งจะให้พลังงานส่วนเกินมหาศาลโดยก่อให้เกิดกากกัมมันตรังสีในปริมาณน้อยและใช้เวลาไม่นานในการย่อยสลาย รวมถึงไม่ก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจก พลังงานที่ได้จึงเป็นพลังงานสะอาด แต่โดยปกติปฏิกิริยาฟิวชั่นจะเกิดขึ้นที่แกนกลางของดวงอาทิตย์และดาวฤกษ์ซึ่งมีอุณหภูมิสูงมากเท่านั้น ดังนั้นปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำ (Cold fusion) จึงเป็นความพยายามทดลองสร้างปฏิกิริยาฟิวชั่นที่อุณหภูมิใกล้เคียงกับอุณหภูมิห้อง ปัจจุบันปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นที่อุณหภูมิต่ำยังไม่สามารถทำได้จริง

เป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นนักสำรวจ เป็นโจรสลัด เป็นสุภาพบุรุษ และเป็น 'อัศวินเวทมนตร์แห่งการล้างแค้น' เขาเป็นคนซับซ้อน นั่นยิ่งทำให้อ่านสนุกเข้าไปใหญ่ ผมถูกดึงดูดด้วยความคิดที่จะส่งต่อมรดกของเขาข้ามเวลาสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดและคิดว่าลูกหลานของเขาจะจัดการกับเรื่องทั้งหมดนั้นอย่างไรในอีกหลายปีให้หลัง

คุณจะทำอย่างไรถ้าคุณมีพลังของนอติลุสอยู่ในกำมือ ผมหวังว่ามรดกกลับได้ทะเลลึกจะเป็นแรงผลักดันให้คุณคิดถึงการผจญภัยของตัวเองในแบบเดียวกับที่ฌูล เวิร์นจุตประกายให้ผม เตรียมตัวดำดิ่งกันได้แล้ว เราจะลงลึกกันแล้วนะ!

Rick Riordan

ฮาร์ดิ้ง-เพนক্রอฟต์อะคาเดมี่

บ้านโลมา

งานสื่อสาร การสำรวจ การถอดรหัส การต่อต้านจารกรรม

บ้านฉลาม

งานบังคับบัญชา การต่อสู้ ระบบอาวุธ พลาริการ

บ้านหมึก

งานวิศวกรรม กลศาสตร์ประยุกต์ นวัตกรรม ระบบป้องกัน

บ้านวาฬเพชรฆาต

การแพทย์ จิตวิทยา การศึกษา ชีววิทยาทางทะเล ความทรงจำร่วม

รายนามนักเรียนชั้นปีหนึ่งของฮาร์ดิง-เพนক্রอฟต์

บ้านโลมา

พรีเพ็กต์ : อานา ดักการ์

ลีแอนน์ เบสท์

เวอร์จิล เอสปาร์ซา

ฮาลิมาน์ นาสเซอร์

แจ็ก วู

บ้านฉลาม

พรีเพ็กต์ : เจมีไน ทเวน

ดรู การ์เดนาส

คูเปอร์ ดันน์

คิยา เจนเซน

เอลิฮิส แมคเมนัส

บ้านหมึก

พรีเพ็กต์ : เทีย โรเมโร

ร็อบบี้ บาร์

เนลลินญา ดา ซิลวา

เมโดว์ นิวแมน

เคย์ แรมซีย์

บ้านวาฬเพชรฆาต

พรีเพ็กต์ : แฟรงกลิน เคาช์

เอสเทอร์ ฮาร์ดิง

หลินจื่อ หวง

ริส มอร์ริส

บริจิต ซอลเทอร์

บทที่ 1

นี่คือข้อควรรู้เกี่ยวกับวันชีวาพินาศ

มันเริ่มต้นเหมือนวันอื่นๆ คุณจะไม่ว่าโลกของคุณกำลังจะระเบิด เป็นเก้าถ่านแห่งความเลวร้ายนับล้านชิ้นจนกระทั่งสายเกินไป

วันศุกร์สุดท้ายในชีวิตปีหนึ่งของฉัน ฉันตื่นขึ้นมาในหอพักตอนตีห้า ตามปกติ ลูกขึ้นมาเจียบๆ เพื่อให้ไม่รบกวนรุมเมต เปลี่ยนไปใส่ชุดบิกินี แล้วก็นั่งหน้าไปยังมหาสมุทร

ฉันชอบโรงเรียนนี้ในช่วงเช้าตรู่ ส่วนหน้าของตึกคอนกรีตสีขาว กลายเป็นสีชมพูและสีฟ้าอมเขียวท่ามกลางแสงยามดวงอาทิตย์ขึ้น สนามหญ้าของลานว่างเปล่า มีเพียงนกนางนวลกับกระรอกทำสงครามกัน อย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อแย่งเศษขนมที่พวกนักเรียนอย่างเราๆ ทิ้งไว้ อากาศ มีกลิ่นเกลือทะเล ยูคาลิปตัส และซินนามอนโรลอบใหม่ในโรงอาหาร สายลมเย็นๆ ของแคลิฟอร์เนียตอนใต้ทำให้แขนขาฉันขนลุก ช่วงเวลาแบบนี้เองที่ฉันไม่อยากเชื่อว่าฉันโชคดีพอที่จะได้มาเรียน ที่ฮาร์ติง-เพนครอฟต์อะคาเดมีแห่งนี้

แน่นอนว่าถึงฉันจะรอดการทดสอบช่วงสุดสัปดาห์นี้ไปได้ ต่อไป

ฉันอาจโดนให้ออกอย่างน่าอัปอาย หรือโดนพันธินงตึงนั่งอยู่ใน
ตาข่ายกันคานไต้ น้ำอะไรสักอย่างตายก็ได้...แต่เฮ้ย ก็ยังดีกว่าจบเทอม
ด้วยการทำข้อสอบปรนัยห้าพันหมีล้านข้อในข้อสอบวัดผลของรัฐละนะ

ฉันเดินไปตามทางเดินรอยหินกรวดที่นำไปสู่มหาสมุทร

ห่างจากอาคารยุทธนาวิไปหนึ่งร้อยหลาเป็นจุดที่หน้าผาทอดตัลงสู่
มหาสมุทรแปซิฟิก ไกลลงไปเบื้องล่าง คลื่นสีขาวแล่นริ้วอยู่เหนือผืนทะเล
สีฟ้าหม่น เสียงคลื่นคำรามสะท้อนก้องไปทั่วแนวโค้งของอ่าวราวกับ
เสียงยักษ์กรน

เดี๋ย พี่ชายของฉันรอฉันอยู่ที่ริมผา "เธอมาสายนะ อานา บานาน่า"

เขารู้ว่าฉันเกลียดเวลาเขาเรียกฉันแบบนี้

"ฉันจะผลักพี่ตกลงไปเลย" ฉันเตือน

"ก็นะ จะลองดูก็ได้" เวลาเดี๋ยวม เขาจะหยีตาข้างหนึ่งแบบนี้
เหมือนปรับแรงดันในหูไม่ได้ พวกสาว ๆ บอกฉันว่ามันน่ารักดี แต่ฉัน
ไม่ซื้อแนวคิดนั้น ผมสีเข้มด้านหน้าของเขาชี้ได้เอย่างกับเม่นทะเล เจ้าตัว
อ้างว่ามันเป็น 'สไตร์ล' แต่ฉันว่ามันก็แค่เพราะเขาชอบเอาหมอนปิดหน้า
เท่านั้นแหละ

เขาสวมชุดดำน้ำของ ฮ.พ. สีดำที่มีโลโก้ฉลามสีเงินอยู่ด้านหน้า
บ่งบอกถึงบ้านของตัวเองตามเคย เดี๋ยคิดว่าฉันบ้าที่ดำน้ำในชุดบิกินี
ส่วนใหญ่แล้วเขาก็เป็นคนแกร่งนะ แต่พอเป็นเรื่องอะไรเย็นๆ ละก็ เขา
ออกจะเป็นหนูน้อยเลยละ

เรายืดเหยียดร่างกายก่อนดำน้ำ จุดนี้เป็นไม่กี่จุดตามแนวชายฝั่ง
แคลิฟอร์เนียที่เราสามารถดำน้ำแบบฟรีไดฟ์* ได้โดยไม่โดนคลื่นซัดพัด
เข้ากับหินด้านล่างนั่นแหละเป็นเสียงๆ หน้าผานี้ชันมาก ตรงดิ่งลงไปสู่
อ่าวลึก

* ฟรีไดฟ์ หมายถึงการดำน้ำแบบไม่ใช้อุปกรณ์ ใช้เทคนิคกลั้นหายใจอย่างเดียว

ช่วงเวลาเข้าตรูแบบนี้ช่างแสนเจียบสงบ แม้เด็ฟจะมีหน้าที่ที่ต้องทำ ในฐานะกะปັນบ้าน แต่เขาก็ไม่เคยยุ่งเกินกว่าจะมาทำกิจวัตรยามเช้าของเรา ฉันรักเขาตรงนี้แหละ

"วันนี้เอาอะไรมาให้โสกราตีสล่ะ" ฉันถาม

เด็ฟพยักพยิดไปทางจุดใกล้ๆ ซากหมึกวาววับสองตัวที่นอนแผ่อยู่บนผืนหญ้า ในฐานะนักเรียนปีสุดท้าย เด็ฟสามารถเข้าถึงอาหารเลี้ยงปลาในอะควอเรียมได้ นั่นหมายความว่าเขาแอบโอบเอาของว่างเล็กๆ น้อยๆ มาให้เพื่อนผู้อยู่ใต้อาวของเราได้ หมึกสองตัวนั้นมีความยาวตลอดตัวประมาณหนึ่งฟุต ตัวเป็นเมือกๆ สีเงินและสีน้ำตาลเหมือนอะลูมิเนียมโดนอากาศกร่อน นี่คือไลลิโก โอปาเลสเซนส์ หรือหมึกกล้วยแคลิฟอร์เนียอายุชั้ยหกถึงเก้าเดือน

ฉันไม่อาจปิดกั้นกระแสข้อมูลนี้ได้ ด็อกเตอร์ฟาเรซผู้เป็นศาสตราจารย์ด้านชีววิทยาทางทะเลของเราฝึกเรามาดีเกินไป พวกเราต้องเรียนรู้ที่จะจดจำรายละเอียดเพราะทุกอย่าง *ทุกอย่างจริง ๆ* จะอยู่ในข้อสอบวิชาเธอ

ส่วนโสกราตีสมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งให้ไลลิโก โอปาเลสเซนส์ มันเรียกพวกนี้ว่าอาหารเช้า

"เจ๋ง" ฉันหยิบหมึกที่ยังเย็นอยู่จากอุณหภูมิในตู้แช่แข็งขึ้นมา แล้วก็ส่งตัวหนึ่งให้เด็ฟ "พร้อมไหม"

"เฮ้ ก่อนที่เราจะโดดลงไป..." สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นจริงจัง "ฉันมีบางอย่างอยากให้คุณ..."

ฉันไม่รู้ว่าเขาพูดจริงหรือเปล่า และฉันก็หลงกลการเบี่ยงเบนความสนใจของเขาเสมอ ทันทีที่ฉันหันไปหาเขา เด็ฟก็หมุนตัวแล้วโดดลงจากหน้าผา

ฉันสบถ "โธ้ย 'ไอ้คน..."

ใครก็ตามที่โดดลงไปก่อนก็มีโอกาสเจอโสกราตีสก่อน

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึกและพุ่งหลาวตามเขาไป

การโดดหน้าผาพาฉันเร่งความเร็วถึงขีดสุด ฉันร่วงดังที่ความสูงเท่าตึกสิบชั้น เสียงลมดังก้องในหูขณะที่อะดรีนาลินหลั่ง จากนั้นตัวฉันก็พาดฝ่าผืนน้ำเย็นเยือกลงไป

ฉันพึงพอใจกับการเปลี่ยนแปลงเฉียบพลันที่เกิดขึ้น ทั้งความเย็นฉับพลันและอาการเจ็บจี๊ดเมื่อน้ำทะเลสัมผัสสร้อยแผลและรอยถลอกทั้งหลายบนร่าง (ถ้าคุณเป็นนักเรียนที่ ฮ.พ. นี่แล้วไม่มีบาดแผลหรือรอยถลอกล่ะก็ ฉันคุณก็ฝึกต่อสู้ผิดวิธีแล้วล่ะ)

ฉันทะยานแหวกฝูงปลาคอปเปอร์ริคฟิช หรือก็คือนักเลงโตสีขาวส้มมีครีบเป็นซี่บรรยายลึบกว่าตัวที่ดูเหมือนปลาคาร์พฟังกีร็อก แต่หน้าตาพวกมันเป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น เพราะพวกมันแตกฮือจนแทบจะได้ยินเสียงร้อง 'เหวอ!' ดังลั่น จากนั้นฉันก็เห็นกระแสฟองอากาศหมุนวนเป็นประกายวิบวับตามหลังเตีฟอยูลึกลงไปประมาณสิบเมตร ฉันตามฟองพวกนั้นลงไป

สถิติกลิ่นหายใจของฉันอยู่ที่ห้านาที แน่แน่นอนว่าฉันกลิ่นหายใจไม่ได้นานขนาดนั้นถ้ากดตันเกินไป แต่ที่นี้คือถิ่นฉัน บนผืนดินเตีฟอาจได้เปรียบด้านพลังกำลังและความเร็ว แต่เมื่ออยู่ใต้น้ำฉันก็สู้ได้ด้วย ความอดและความคล่องตัว อย่างน้อยฉันก็บอกตัวเองแบบนี้

พี่ชายของฉันลอยอยู่เหนือผืนทรายที่ก้นทะเล เอาขาไขว่กันเสมือนว่านั่งทำสมาธิอยู่ตรงนั้นมาหลายชั่วโมงแล้ว เตีฟซ่อนหมึกไว้ข้างหลังเพราะโสกราตีสมาถึงแล้วและกำลังคุนแครงอกของเขาราวกับจะบอกว่าไม่เอาว่าฉันรู้หรือนายมีอะไรมาให้ฉัน

โสกราตีสเป็นสัตว์ที่งดงาม ฉันไม่ได้พูดแบบนี้แค่เพราะฉันอยู่บ้านโลมานะ โสกราตีสเป็นโลมาปากขวดหนุ่ม ยาวเก๋ๆ ฟุด ผิวสีเทาอมฟ้า

และมีริวสีเข้มเด่นอยู่ทั่วครึ่งหลัง ฉันรู้ว่ามันไม่ได้กำลังยิ้มจริงๆ หรือก
จะอวยปากยาวของมันแค่เป็นทรงนั้นเฉยๆ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังคิดว่า
มันน่ารักเหลือเชื่ออยู่ดี

เด็พีนหมึกให้ ไสกราตีสจับหมับแล้วกลืนลงไปทั้งตัว เด็พคลี้มแฉ่ง
ส่งให้ฉัน ฟองอากาศผุดจากริมฝีปากของเขา สีหน้าบอกว่าฮ่าๆ เจ้าโลมานี้
ชอบฉันที่สุด

ฉันส่งหมึกของตัวเองให้ไสกราตีส มันยิ่งกว่ายีนดีที่ได้ตัวที่สอง
จึงยอมให้ฉันเกาหัวเรียบส้นและตึงแน่นเหมือนลูกโป่งน้ำของมัน ต่อด้วย
ลูบครึ่งอก (พวกโลมาน่ะชอบให้ลูบครึ่งอกสุดๆ)

แต่แล้วมันก็ทำในสิ่งที่ฉันไม่คาดคิด มันดันหัวเข้ามา ใช้จะอวยปาก
ดันมือฉันขึ้นเป็นท่าทางที่ฉันตีความได้ว่าไปกัน! หรือไม่กี่เร็วเข้า! ก่อนจะ
เอี้ยวตัวและว่ายน้ำจากไป คลื่นฟองจากหางของมันพัดใส่หน้าฉัน

ฉันเฝ้ามองจนกระทั่งมันหายไปในความมืดมัว รอให้มันวกกลับมา
แต่ก็ไม่

ฉันไม่เข้าใจ

ปกติมันไม่กินแล้วหนิแบบนี้ มันชอบอยู่เล่นด้วย โลมามินิฉ้ย
ชอบเข้าสังคม ส่วนใหญ่แล้วไสกราตีสจะตามเราขึ้นไปที่ผิวน้ำและ
กระโจนข้ามหัวเรา ไม่ก็เล่นซ่อนหา หรือร้องเสียงแหลมและทำเสียงคลิกๆ
ที่ฟังดูเหมือนพ่นคำถามใส่เราไม่หยุด เพราะอย่างนี้เราถึงเรียกมันว่า
ไสกราตีส มันไม่เคยตอบ มีแต่ตั้งคำถาม

แต่วันนี้มันดูกระวนกระวาย...จนเกือบเข้าขั้นกังวล

จากทางหางตาของฉัน แสงไฟสีฟ้าของแนวรั้วนิรภัยซึ่งวางเรียงเป็น
รูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดเรืองแสงทอดยาวครอบคลุมปากอ่าวซึ่งฉันเริ่มจะ
คุ้นชินดีแล้วในช่วงสองปีที่ผ่านมา ขณะที่ฉันมองดูมัน แสงนั้นก็ดับไป
แต่แล้วก็กะพริบติดขึ้นมาใหม่ ฉันไม่เคยเห็นมันเป็นแบบนี้มาก่อน

ฉันทำเลื่องมอင့်ดีฟ เขาดูจะไม่ได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงของรื้อนั้น
เขาชี้นิ้วขึ้น แสงกัน

เขาเตะเท้าขึ้นไปหาผิวน้ำ ทั้งฉันไว้กลางกองทรายคละคลุ้ง

ฉันอยากอยู่ได้นานกว่านี้ อยากเห็นว่าแสงจะดับไปอีกหนหรือไม่
หรือโสกราตีสจะว่ายกลับมาหรือเปล่า แต่ฉันเริ่มจะเสปปอดแล้วจึงต้อง
ตามเด็ฟขึ้นไปอย่างไม่เต็มใจนัก

หลังจากขึ้นไปสมทบกับเขาบนผิวน้ำและหยุดหอบหายใจแล้ว
ฉันก็ถามว่าเขาเห็นรื้อกะพริบดับหรือไม่

เขาหรีตามองฉัน "แน่ใจนะว่าเธอไม่ได้แควูปไป"

ฉันสาดน้ำใส่หน้าเขา "ฉันจริงจิงนะ เราน่าจะบอกใครสักคน"

เด็ฟปาดน้ำออกจากตา ยังดูไม่เชื่ออยู่

พูดตามตรงฉันไม่เคยเข้าใจเลยว่าเราจะมีรื้อไฟฟ้าได้น้ำสุดไฮเทค
ทั่วปากอ่าวไปทำไม ฉันรู้ว่ามันมีไว้คุ้มกันสิ่งมีชีวิตในทะเลด้วยการกัน
อย่างอื่นออกไป เช่น พวกพรานเถื่อน เหล่านักดำน้ำเพื่อผ่นคลาย และ
พวกเด็กหัวโจกจากแลนดิสนสทิจูต โรงเรียนมัธยมปลายคู่แข่งของเรา แต่
มันก็ดูเวอร์ไปหน่อยแม้แต่กับโรงเรียนที่ผลิตนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล
และนักเรียนทหารเรือที่เก่งที่สุดในโลก ฉันไม่รู้แน่ชัดว่ารื้อนั้นทำงานยังงัย
แต่ฉันรู้ว่ามันไม่ควรจะกะพริบ

เด็ฟคงจะเห็นว่าฉันกังวลจริงๆ "ก็ได้" เขาว่า "ไว้ฉันจะรายงาน
เรื่องนี้เอง"

"แล้วโสกราตีสก็ทำตัวแปลกๆ ด้วย"

"โธมาทำตัวแปลก โอเค ฉันจะรายงานเรื่องนั้นด้วยเหมือนกัน"

"ฉันทำเองก็ได้ แต่ก็อย่างที่พี่ว่า ฉันมันแค่เด็กปีหนึ่งกระจอกๆ
พี่เป็นกัปตันบ้านฉลามผู้ยิ่งใหญ่ทรงอิทธิพล เพราะงั้น..."

เขาสาดน้ำใส่ฉันคืน "ถ้าเธอระแวงจบแล้ว ฉันก็มีอะไรจะให้เธอ

จริงๆ ละ" เขาตั้งสายโซ่สองประกายวิบวับออกมาจากถุงที่ห้อยอยู่กับเข็มขัดคาน้ำของเขา "สุขสันต์วันเกิดล่วงหน้า อานา"

เขายื่นสร้อยคอให้ฉัน เป็นสร้อยทองประดับไข่มุกสีดำหนึ่งเม็ด และฉันก็เพิ่งเข้าใจในวินาทีต่อมาว่าเขาเพิ่งให้อะไรฉัน ทำให้ในอกบีบตัวแน่น

"ของแม่เหรอ" ฉันแทบเค้นคำพูดออกมาไม่ได้

ไข่มุกนั้นเป็นจี้จากสร้อยมวงคลสุตร* หรือสร้อยพิธีสมรสของแม่ และยังเป็นของขวัญต่างหน้าชิ้นเดียวของแม่ที่เรามีด้วย

เดี๋ยวมแม่วดวงตาของเขาจะฉายแววเลือนลอยด้วยความโศกเศร้าที่แสนคุ้นเคยนั้น "ฉันเอาไข่มุกไปทำใหม่ สัปดาห์หน้าเธอก็จะอายุสิบห้าแล้ว แม่คงอยากให้เธอสวมมัน"

นี่เป็นสิ่งที่น่ารักที่สุดเท่าที่เขายเคยทำให้ฉันเลย ฉันจะร้องไห้อยู่แล้ว "แต่...ทำไมไม่รอสัปดาห์หน้าล่ะ"

"วันนี้เธอกำลังจะออกไปทำการทดสอบประจำปีหนึ่ง ฉันอยากให้เธอมีไข่มุกไว้นำโชค แต่เผื่อว่าเธอทำได้แย่สุดๆ หรืออะไรทำนองนั้น"

เขาช่างรู้วิธีทำลายบรรยากาศจริงๆ

"โอ๊ย หุบปากน้า" ฉันว่า

เดี๋ยวกูเราะ "ล้อเล่นน้า เธอต้องทำได้ดีอยู่แล้ว เธอทำได้ดีเสมอ อานา แค่วางตัวด้วย โอเคไหม"

ฉันรู้สึกงอแงตัวเองหน้าแดง ไม่แน่ใจว่าควรตอบรับความอบอุ่นและความเอ็นดูทั้งหมดนี้ยังดี "เอ้อ...สร้อยสวยมาก ขอขอบคุณ"

"ແง่ละ" เขากำลังมองไปยังขอบฟ้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมุดแวกแวลวูบหนึ่ง เขาอาจกำลังคิดถึงวันนิรภัย หรือเขาอาจวิตกกับการทดสอบสุดสัปดาห์นี้ของฉันจริงๆ หรือบางทีเขาอาจกำลังคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

* สร้อยมวงคลสุตร คือสร้อยคอที่หญิงชาวอินดูจะสวมในพิธีแต่งงาน ม้องคืประอบสำคัญคือไข่มุกสีดำที่เชื่อกันว่าจะช่วยปกป้องคู่สามีภรรยาจากดวงตาปีศาจ

เมื่อสองปีก่อน ตอนที่พ่อแม่ของเราบินข้ามเส้นขอบฟ้านั้นเป็นครั้งสุดท้าย

"มาเถอะ" เขาส่งยิ้มให้กำลังใจอีกหนอย่างที่เขาทำให้ฉันอยู่บ่อยๆ

"เดี่ยวเราไปกินมื้อเช้าสาย"

นี่แหละพี่ชายฉัน หิวตลอดเวลา แล้วก็เคลื่อนไหวตลอดเวลา สมเป็น
กัปตันบ้านฉลามสุดๆ

เขารวายน้ำเข้าฝั่ง

ฉันมองดูไข่มุกสีดำของแม่ เครื่องรางที่ควรนำชีวิตยืนยาวและ
คุ้มครองภัยชั่วร้ายมาให้ โชคร้ายสำหรับแม่กับพ่อที่มันไม่ได้ผลทั้งสองอย่าง
ฉันกวาดตามองขอบฟ้าพลางนึกสงสัยว่าโสกราตีสไปไหน และเมื่อไหร่
มันพยายามบอกอะไรฉัน

จากนั้นฉันก็ว่ายตามหลังพี่ชายไป เพราะจู่ๆ ฉันก็ไม่อยากอยู่ในน้ำ
เพียงลำพัง

บทที่ 2

ที่โรงอาหาร ฉันสวอปามโซ่กวอด้าหู้สาหร่ายจนหมดจาน มันอร่อยเหมือนทุกที จากนั้นก็รีบไปเอากระเป๋าเสื้อผ้าที่หอ

เด็กปีหนึ่งอย่างพวกเรายู่กันที่ชั้นสองของตึกแขกเกิลตัน เด็กเกรดแปด* อยู่ชั้นล่าง ห้องของเราไม่ได้กว้างขวางเท่าห้องพักเด็กปีสองกับปีสามที่ตึกคัสโต และไม่ได้ดูดีเท่าห้องชุดของเด็กปีสี่ที่ตึกเจิ้งเหอแนนนอน แต่ก็ยังดีกว่าโรงนอนแออัดที่พวกเราเคยอยู่กันตอนเกรดแปดในช่วง 'ปีเหยื่อปลา' ที่ ฮ.พ. นี่หลายปีแล้ว

ฉันว่าฉันอธิบายให้ชัดๆ ไปเลยดีกว่า ฮาร์ดิง-เพนครอฟต์เป็นโรงเรียนมัธยมปลายห้าชั้นปี ที่นี้แบ่งนักเรียนไปอยู่ในสี่บ้านต่างๆ กันตามผลการทดสอบความถนัดของแต่ละคน พวกเราเรียกโรงเรียนสั้นๆ ว่า ฮ.พ. และใช่ เราเคยได้ยินมุกแฮร์รี พอตเตอร์มาหมดแล้ว ยังไงก็ขอบใจนะในตอนที่เราไปถึงห้อง พวกครูเมตของเราก็กำลังวุ่นกันอยู่พอดี

* โรงเรียนฮาร์ดิง-เพนครอฟต์ ประกอบด้วยห้าชั้นปี ได้แก่ เกรดแปด ปีหนึ่ง (เกรดเก้า) ปีสอง (เกรดสิบ) ปีสาม (เกรดสิบเอ็ด) และปีสี่ (เกรดสิบสอง) โดยทั่วไปแล้วโรงเรียนมัธยมปลายในสหรัฐอเมริกาจะไม่นับเกรดแปดเป็นชั้นมัธยมปลาย ดังนั้นเกรดแปดในที่นี้จึงเป็นระบบเฉพาะของโรงเรียนฮาร์ดิง-เพนครอฟต์เท่านั้น

เนลินญากำลังยึดเครื่องมือต่างๆ เสื้อผ้าสำรอง และเครื่องสำอางลงในกระเป๋า เอสเทอร์กำลังเรียงการ์ดข้อมูลอย่างลนลาน เธอมีการจัดแบบนั้นประมาณสิบสองตั้งได้ ทุกใบจัดหมวดหมู่ไว้ กำกับด้วยสี และมีซีดีไฮไลต์ เจ้าท็อปป สุนัขของเธอส่งเสียงเห่าและกระโดดขึ้นๆ ลงๆ เหมือนโปโกติก* ขนปุย

นี่เป็นความอลหม่านตามปกติ แต่ฉันก็อดยิ้มไม่ได้ ฉันรักทีมของฉัน โชคดีที่ห้องในหอพักไม่ได้จัดตามบ้าน ไม่งั้นฉันคงไม่มีทางวางหน้าที่ลงแล้ว ผ่อนคลายจิตใจไปกับเหล่าเพื่อนซี้นี้ได้

"ที่รัก อย่าเอาของไปเยอะเกินนะ" เนลินญาบอกเอสเทอร์ขณะยึดประจำกระบอกกับมาสคาร่าเพิ่มลงในกระเป๋าตัวเอง (เนลินญาเรียกทุกคนว่าที่รักอยู่แล้ว เธอชอบของเธอแบบนี้)

"ฉันต้องใช้การ์ดข้อมูลของฉัน" เอสเทอร์แย้ง "แล้วก็ขมให้ท็อปปด้วย"

โฮ้! ท็อปปเห่าแสดงความเห็น และยังพยายามกระโดดเอาจุกแตะเพดานให้ได้

เนลินญาชักไหล่ให้ฉัน เราจะทำอะไรได้ล่ะ

วันนี้เธอดูดีในเสื้อผ้าสไตร์โรซีคนตอกหมุด** เธอรวบผมสีน้ำตาลไปรวมเป็นพุ่มหนาอยู่ด้านหลังและผูกผ้าโพกผมสีเขียวยาว สายเสื้อเจ็ดเดนิมแขนสั้นของเธอมัดอยู่กลางลำตัวจนเผยผิวสีเข้ม กางเกงสีกากียาวครึ่งน่องเปรอะคราบน้ำมันเครื่องชนิดถาวร แต่เธอก็ยังแต่งหน้าได้สมบูรณ์แบบเหมือนเคย ฉันสาบานเลยว่าต่อให้เนลินญาคลานไปทั่วระบบปั๊มน้ำของอะควอเรียมหรือกำลังซ่อมเครื่องยนต์เรือ แต่เธอก็จะยังดูเฉียวอยู่ดี

ดวงตาเธอเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นไข่มุกสีดำที่คอของฉัน "สวยจัง!

* โปโกติก (Pogo stick) คือของเล่นเป็นแท่งโลหะติดสปริง สำหรับขึ้นไปเหยียบและกระโดดขึ้นลง

** โรซีคนตอกหมุด (Rosie the Riveter) คือไอคอนทางวัฒนธรรมในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองที่รัฐบาลสหรัฐฯ สร้างขึ้น เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่ทำงานในโรงงานและอุดเรือเพื่อกระตุ้นให้ผู้หญิงชนชั้นกลางออกมาทำงานนอกบ้าน

"มันมาจากไหนนะ"

"ของขวัญวันเกิดล่องหน้าจากเตีฟนะ" ฉันทอบ "มัน เอ่อ...เคยเป็นของแม่เรา"

เนลินญาอัปปากเป็นรูปตัวโอ พวกกรูเมตเคยได้ยินเรื่องโคกนาฏกรรมทั้งหมดของครอบครัวฉันมาแล้ว พอเนลินญา เอสเทอร์ กับฉันอยู่ด้วยกันแบบนี้ ห้องของเราก็เป็นแหล่งผลิตโคกนาฏกรรมที่ใหญ่ที่สุดของโลกแห่งหนึ่งเลยทีเดียว

"เอ่อ" เธอพูดขึ้น "ฉันมีกระโปรงกับเสื้อที่เข้ากับสร้อยนั้นด้วย"

เนลินญาชื่นชอบการแบ่งปันเสื้อผ้าและเครื่องสำอาง เราขนาดตัวพอๆ กันและยังผิวโทนเดียวกัน เธอเป็นคนปาร์โดบราซิล* ส่วนบรรพบุรุษของฉันเป็นชาวอินเดียแถบบุนเดิลขันธ์** ดังนั้นปกติเธอจึงช่วยแต่งองค์ทรงเครื่องให้ฉันในงานเต้นรำของโรงเรียนหรือช่วงลาเข้าเมืองวันเสาร์ได้ แต่วันนี้ไม่ใช่วันแบบนั้น

"เนลินญา เรากำลังจะไปอยู่บนเรือกันตลอดสุดสัปดาห์นี้นะ" ฉันทื่นความจำเธอ

"ฉันรู้...ฉันรู้" นั่นคือคำตอบจากคนที่แต่งตัวจัดเต็มเพียงเพื่อจะขึ้นรถบัสด่วนเร็ว "เอาตอนที่เรากลับมาสิ อย่างงานปาร์ตี้จบปีหนึ่งไง!"

เอสเทอร์ยึดบิสกิตสำหรับสุนัขห่อสุดท้ายลงไปในกระเป๋าเสื้อผ้าของเธอ

"เฮลละ" เธอเอ่ยขึ้น ก่อนจะหมุนตัวสำรวจรอบห้องเพื่อดูว่าลืมอะไรหรือไม่ เธอสวมเสื้อยืดสกรีนข้อความ 'บ้านวาฬเพศผมาต' สีฟ้ากับกางเกงขาสั้นลายดอกไม้ทับชุดว่ายน้ำวันพีช หน้าเธอแดงก่ำ ผมสีทองฟูฟ่องชี้กระจายไปสามทิศทาง ฉันทเคยเห็นรูปตอนเอสเทอร์เป็นเด็กทารก แก้มป่อง

* ปาร์โดบราซิล (Pardo Brazilians) คือคำที่ใช้เรียกกลุ่มชาติพันธุ์ผสมหรือผู้ที่มีสีผิวไม่ขาวและไม่ดำในบราซิล อาจใช้กับชาวเอเชียที่ผิวเข้มหรือกลุ่มชาติพันธุ์อื่นที่มีผิวสีโทนเดียวกันก็ได้

** บุนเดิลขันธ์ คือภูมิภาคตอนกลางของอินเดีย

น่าหยิก ดวงตาสีฟ้าคู่โต และสีหน้าตื่นตกใจทำนองว่าฉันทำอะไรใน
จักรวาลนี้เนี่ย จนถึงตอนนี้เธอก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเท่าไร

"ฉันพร้อมแล้ว!" เจ้าตัวว่าอย่างนั้น

"เบาหน่อยที่รัก" เนลินญาบอก

"โทษะที" เอสเทอร์พูด "ไปกันเถอะ! เดี่ยวเราจะตรกรณะ!"

เอสเทอร์ไม่ชอบไปสาย นี่เป็นอาการวิตกกังวลอย่างหนึ่งที่ท็อบ
มีหน้าที่ช่วยเธอควบคุม ถึงฉันจะไม่เคยเข้าใจวิธีการที่ท็อบใช้ช่วยให้คน
รู้สึกกังวลน้อยลงก็เถอะ แต่มันเป็นสัจธรรมที่บ่งชี้ว่าความรักที่สุดเท่าที่จะ
พบเจอได้ เป็นส่วนผสมของพันธุ์แจ็ก รัสเซลล์และยอร์กเชียร์ กับอีกส่วน
จากพายุทอร์นาโด

มันหันมาดมมือฉันตอนเดินตามเอสเทอร์ออกไป อาจเพราะฉัน
ล้างคราบหมึกที่ได้เล็ดออกไม่หมด

ฉันคิดว่ากระเป๋ากของตัวเองที่จัดไว้ตั้งแต่เมื่อคืนขึ้นมา ของที่ฉันพกไป
ไม่ได้มีมากนัก แค่อีเสื้อสำหรับเปลี่ยน ชุดดำน้ำ มีดดำน้ำ นาฬิกาดำน้ำ
พวกเราไม่รู้เลยว่าภารกิจทดสอบในสุดสัปดาห์นี้จะเป็นอย่างไร ส่วนใหญ่
น่าจะอยู่ใต้น้ำ (แหงอยู่แล้ว) แต่พวกปีสูงๆ ไม่ยอมบอกรายละเอียด
เพิ่มเติม เดฟก็ด้วย พวกเขารู้เรื่องสัญญารักษาคความลับกันจริงจังมาก
จนน่ารำคาญเลย

ฉันรีบตามเพื่อนๆ ไป

เราต้องลงบันไดและผ่านปีกที่อยู่ของเด็กเกรดแปดเพื่อไปยังลานกลาง
ฉันเคยคิดว่าเป็นความผิดพลาดในการออกแบบภายในอันน่าหงุดหงิด
อยู่นาน ต่อมาถึงค่อยเข้าใจว่าพวกเขาต้องตั้งใจจัดหอพักแบบนี้แน่ เพราะ
นี่หมายความว่าพวกเหยื่อปลาต้องคอยหลีกเลี่ยงไม่ให้เราหลายครั้งต่อวัน
พร้อมมองดูเด็กปีหนึ่งอย่างเราด้วยสีหน้าหวาดหวั่นระคนนับถือ ส่วน
พวกเราก็จะมีโอกาสให้ได้คิดทุกครั้งที่ได้เดินทางนี้ว่าถึงเราจะยังคง

ต่ำต้อย อย่างน้อยเราก็ไม่ใช่เจ้าโง่ที่นำสงสารอย่างพวกนี้ล่ะนะ พวกเขาทุกคนดูเล็กจ้อย ยังเด็ก และขี้อั่นเหลื่อเกิน ฉันสงสัยว่าปีที่แล้วเราดูเป็นแบบนั้นกันหรือเปล่า บางทีเราก็อาจยังดูเป็นแบบนั้นสำหรับพวกปีศาจก็ได้ ฉันนึกภาพเด็กหัวเราะออกเลย

ด้านนอก วันอันสดใสเริ่มระอุขึ้นแล้ว ขณะที่เราวิ่งเร่งเดินตัดผ่านสถานที่ต่างๆ ในโรงเรียน ฉันก็นึกถึงชั้นเรียนทั้งหมดที่ตัวเองจะต้องพลาดไปเพราะการเดินทางวันนี้

โรงยิมที่มีกำแพงปูนขาวหุ้มกำแพง สนามเชือกในร่มสองสนาม ห้องโยคะร้อนและโยคะเย็น สนามบาสเกตบอล สนามแบดมินตัน สนามวอลเลย์บอล และสนามบ้นจ๊อบอล (ของโปรดของฉันเลย) แต่คาบเรียนวันศุกร์คือศิลปะการต่อสู้ ฉันคงจะหมดเวลาทั้งเข้าไปกับการถูกโยนใส่กำแพงระหว่างแข่งมัลลายุทธ์* ดังนั้นคงพูดได้ไม่เต็มปากหรือกว่าจะคิดถึงมัน

อะควอเรียม ว่ากันว่าที่นี่คือศูนย์วิจัยเอกชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีสัตว์ทะเลหลากสายพันธุ์ยิ่งกว่าที่พิพิธภัณฑ์อ่าวมอนเทอเรย์ ฉางหลงหรือแอตแลนตาเสียอีก เราช่วยเหลือและทำการฟื้นฟูเต่ามะเฟือง นากทะเล และสิงโตทะเล (ทุกตัวเป็นลูกน้อยสุดรักสุดหวงของฉัน!) แต่วันนี้ฉันเป็นเวรชุดตู้ปลาไหล เพราะฉันก็ลาก่อน!

สระว่ายน้ำในร่มที่นี้ประกอบด้วยสระว่ายน้ำสามสระ รวมถึงบลูโฮล สระน้ำลึกที่ใหญ่และลึกพอจะเล่นเรือดำน้ำจำลองได้ สระที่ใหญ่กว่านี้เพียงแห่งเดียวในโลกก็คือสระที่นาซา แต่ต่อให้ฉันจะชอบวิชาดำน้ำในร่มแค่ไหน ฉันก็ขอเลือกมหาสมุทรเปิดมากกว่าอยู่ดี

สุดท้ายเราก็ผ่านตึกแวร์น ปีวิจัย 'ระดับทอง' ฉันไม่รู้เลยว่าในนั้นมีอะไรบ้าง เราไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปจนกว่าจะขึ้นปีสาม ส่วนหน้าของ

* มัลลายุทธ์ (Malla yuddha) คือการต่อสู้มวยปล้ำชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดจากอินเดีย

ตึกแวร์นซึ่งเป็นโลหะเคลือบทองโดดเด่นอยู่ท่ามกลางอาคารสีขาวหลังอื่นๆ ในเขตโรงเรียนประหนึ่งพื้นทอง ประตูกะจกสีเข้มของมันดูจะคอยยั่วยุคนั่งอยู่เสมอ ถ้าเธอเงยพอมเหมือนพี่ชายของเธอ เธออาจได้เข้ามาข้างในนะ
ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า

อาจมีคนคิดว่าในหมู่เด็กปีสามปีสี่รวมกันตั้งสี่สิบคน น่าจะมีสักคนยินดีกระซิบกระซาบเรื่องเด็ดๆ ของชั้นเรียนระดับทองสักนิดสักหน่อยแหละน่า แต่ไม่เลย อย่างที่บอกพวกเขาเชื่อมั่นในคำสัญญารักษาความลับกันอย่างยิ่งที่สุดและน่ารำคาญมาก บอกตามตรงฉันก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะปิดปากเงียบได้ขนาดนี้ไหมถ้าฉันได้เป็นรุ่นพี่ปีสูงๆ แต่นั่นก็เป็นปัญหาของปีหน้าละนะ

ที่ลานหลัก พวกปีสี่กำลังเอกเขนกกันอยู่บนหญ้า พวกเขาเรียนจบหมดแล้ว เหลือแค่สอบปลายภาคและพิธีจบการศึกษา เป็นคนว่างผู้แสนโชคดี จากนั้นพวกเขาก็จะไปเข้ามหาวิทยาลัยดังๆ และได้ทำงานมีอนาคต ฉันไม่เห็นดีฟ แต่จะมีเลีย เลีย แพนสาวของเขาและกับตันบ้านฉันโบกมือให้ฉันมาจากอีกฟากของสนาม เธอส่งภาษามือบอกว่า โชคดีนะ

ฉันส่งภาษามือตอบกลับไปว่าขอบใจ

แล้วก็บอกตัวเองว่าฉันต้องได้ใช้โชคแน่

ที่จริงฉันไม่ควรกังวลเกินไป ชั้นของเราเหลือแค่ยี่สิบคนแล้ว นี่เป็นจำนวนสูงสุดที่จะได้รับอนุญาตให้เลื่อนชั้นได้ เราเสียนักเรียนไปสิบคนในช่วงปีเหยื่อปลาของเรา ปีน้หายไปอีกสี่ โดยหลักการแล้วพวกเราที่เหลือจะรอดการคัดเลือกไปได้ อีกอย่างครอบครัวฉันก็เรียนที่ ฮ.พ. มาหลายต่อหลายรุ่น และฉันก็เป็นพรี่เพิกต์ปีหนึ่งของบ้านโลมา ฉันคงต้องทำพลาดร้ายแรงมากจริงๆ ถึงจะโดนคัดออก...

เอสเทอร์ เนลินญา กับฉันไปถึงรถบัสแทบจะเป็นคนแรกๆ แต่

แน่นอนว่าเจมีใน ทเวนไปถึงก่อนพวกเรา เขายืนอยู่ที่ประตูรถกับคลิปปอร์ตของเขา พร้อมจะตรวจรายชื่อและเตะอะไรก็ตามที่จำเป็นต้องเตะ

พรีเฟ็คต์บ้านฉลามคนนี้ตัวสูง ผิวเข้ม และแก๊งก้าง ทุกคนเรียกเขาลับหลังว่าสไปเดอร์แมน เพราะเขาดูเหมือนไมล์ส โมราเลสจากเรื่องสไปเดอร์-แมน : ผงาดสู่จักรวาล-แมงมุม แต่เขาไม่ได้เท่ใกล้เคียงกันเลยสักนิด เราเจรจาสงบศึกกันไปเมื่อปีที่แล้ว แต่ฉันก็ยังไม่ชอบเขาอยู่ดี

"เนลลินญา ดา ซิลวา" เขาดักชื่อเธอแต่ไม่ยอมสบตาฉัน "เอสเทอร์ ฮาร์ดีง พรีเฟ็คต์อานา ดักการ ขอด้อนรับขึ้นประจำบนพาหนะของเรา"

พูดอย่างกับรดับส่งของเราเป็นเรือรบชั้นแหละ

ฉันโค้งให้เขาเล็กน้อย "ขอบคุณค่ะ คุณพรีเฟ็คต์"

ดวงตาเขากระตุก เขาจะหงุดหงิดกับทุกอย่างที่ฉันทำ แต่ฉันก็ชอบแบบนั้นนะ ในช่วงปีเหยื่อปลาของเรา หมอนี่ทำเนลลินญาร้องไห้ ฉันจะไม่วันนอยให้เขาแน่

เบอร์นี่เป็นคนขับรถของเราในวันนี้ เขาเป็นชายชราใจดี ทหารเรือเกษียณแล้ว เขามีรอยยิ้มเปื้อนคราบกาแฟ ผมหัสเงิน และมีมือตะปุมตะป่ำเหมือนรากต้นไม้

ดอกเตอร์ฮิววิตต์กำลังนั่งดูกำหนดการของวันนี้อยู่ข้างเขา ฮิววิตต์ยังขีดเผือก เหงื่อแตก และดูกระเซอะกระเซิงตามปกติ แกมยังมีกลิ่นเหมือนลูกเหม็น เขาสอนวิชาที่ฉันชอบน้อยที่สุดคือทฤษฎีวิวิทยาศาสตร์ทางทะเล หรือ ท.ว.ท. พวกเราส่วนใหญ่เรียกว่าวิชา 'ทฤษฎีเวิ่นเวือชว่นท้อ' แต่บางครั้งเราก็เปลี่ยนชว่นท้อเป็นคำอื่นที่ขื่นต้นด้วยตัว ฉ

ฮิววิตต์เข้มงวดมาก นี่จึงไม่ใช่ลางดีสำหรับการทดสอบเลย เพื่อนๆ กับฉันนั่งท้ายรถบัสนั่งห่างจากเขาที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากเด็กปีหนึ่งทั้งยี่สิบคนขึ้นรถครบแล้ว รถบัสนี้ก็เคลื่อนตัวทันทีที่ประตูใหญ่ กองกำลังกึ่งทหารติดอาวุธครบเครื่องโบกมือและยิ้มให้

เมื่อเราออกไป เหมือนจะบอกว่าขอให้สนุกนะเด็กๆ! อย่าตายล่ะ! ฉันเดาว่าโรงเรียนมัธยมปลายส่วนใหญ่คงไม่มีการคุมกันแน่นหนาในระดับนี้ หรือมีโดรนลาดตระเวนจับเป็นกองทัพคอยบินวนรอบโรงเรียนตลอดเวลาแบบนี้ แต่ก็แปลกดีเหมือนกันที่เราชินกับมันได้รวดเร็วเหลือเกิน

ขณะที่เราแล่นไปบนทางหลวงหมายเลขหนึ่ง ฉันก็หันกลับไปมองโรงเรียนและเห็นมันเป็นหมู่ตึกทรงน้ำตาลก้อนสะท้อนแสงระยิบระยับอยู่สูงขึ้นไปบนหน้าผาเหนืออ่าว

ความรู้สึกหนึ่งที่แสนคุ้นเคยแล่นไปทั่วร่างฉัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันได้มาเรียนที่นี่ จากนั้นฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากมาเรียนที่นี่ หลังเกิดเรื่องกับพ่อแม่ของเรา นี่ก็เป็นบ้านเพียงหลังเดียวที่เต็มไปด้วยฉันเหลืออยู่บนโลกนี้

ฉันสงสัยว่าทำไมถึงไม่เห็นเด็ฟช่วงอาหารเช้า หน่วยรักษาความปลอดภัยว่ายังง้างตอนที่เขารายงานเรื่องไฟรั่วนิรภัยกะพริบ มันอาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้เหมือนอย่างที่เคยคิด

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังกำไข่มุกสีดำที่ห้อยคออยู่แน่น

ฉันจำถ้อยคำสุดท้ายที่แม่พูดกับฉันได้ เราจะกลับมาก่อนลูกจะทันรู้ตัวอีกจะ แล้วแม่กับพ่อก็จากไปตลอดกาล

บทที่ 3

"ปีหนึ่ง" ด็อกเตอร์ฮิววิตต์พูดคำนั้นด้วยน้ำเสียงราวกับเหยียดหยาม เขายืนอยู่กลางทางเดินระหว่างที่นั่ง มือหนึ่งยึดพนักพิงไว้ เขาหายใจเสียงดังใส่ไมโครโฟน "การทดสอบในช่วงสุดสัปดาห์นี้จะแตกต่างจากที่พวกคุณคิดไว้มาก"

ประโยคนั้นดึงความสนใจพวกเราได้ทันที ทุกสายตาจึงหันไปจับจ้องฮิววิตต์

ศาสตราจารย์คนนี้มีรูปร่างเหมือนห้องดำน้ำลึกทรงระฆัง ไหล่แคบ ลู่ลงสู่เอวกว้างที่ซึ่งชายเสื้อเชิ้ตย้วยอยู่ของเขาหลุดออกมานอกกางเกงสแล็กส์ครึ่งหนึ่ง ผมสีเทากระเซอะกระเซิงและดวงตาจ๋าน้ำเค็มร่ำรวยทำให้เขาดูเหมือนอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์เวอร์ชันนั่งเก้าอี้การฝึกพลัดมาทั้งคืน

เอสเทอร์สลับดูการ์ดข้อมูลของเธอไปมาอยู่ข้างๆ ฉัน ทือปวงหัวบนตักเธอ หางมันกระดิกโดนต้นขาฉันเบาๆ

"ในอีกสามสัปดาห์" ฮิววิตต์ว่าต่อ "เราจะไปถึงซานอเลฮานโดร"

จากนั้นเขาก็ร่อนเสียงกระซิบกระซาบของทุกคนแผ่วลง พวกเรามองซานอเลฮานโดรเป็นสถานที่สำหรับข้อปึง ดูหนัง และคาราโอเกะ

คืนวันเสาร์ ไม่ใช่การทดสอบปลายปี แต่ฉันว่ามันก็เป็นจุดเริ่มต้นที่สมเหตุสมผลของพวกเรา เพราะเรือของโรงเรียนมักจะทอดสมอที่ท่าเรือที่นั่น

"เราจะตรงไปที่ท่าเรือเลย" ฮิววิตต์กล่าวต่อ "ไม่อ้อม ไม่แวะซื้อขนม และพวกคุณต้องปิดโทรศัพท์ไว้"

เด็กสองสามคนบ่นอุบ ฮาร์ดิง-เพนครอบตักมการสื่อสารอย่างเข้มงวดโดยใช้เฉพาะเครือข่ายภายในเท่านั้น บริเวณโรงเรียนเป็นเขตปลอดสัญญาณโทรศัพท์มือถือ อยากคันเรื่องพฤติกรรมผสมพันธุ์ของแมงกะพรุนเหรอ ไม่มีปัญหา แต่ถ้าอยากดูยู่ทุบละก็ โชคดีแล้วกัน

พวกคุณควรบอกวันนี้ก็เพื่อให้เรามีสมาธิกับงาน แต่ฉันสงสัยว่านี่เป็นมาตรการรักษาความปลอดภัยอีกอย่างมากกว่า เหมือนรั้วนิรภัยใต้ใญามติดอาวุธ หรือพวกโดรนลาดตระเวน ฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก รู้แต่ว่ามันต้องเป็นอย่างนี้แหละ

ปกติเวลาเข้าเมือง พวกเราจะกลายเป็นเหมือนฝูงวัวระหายพุ่งหาบ่อน้ำเลติเดียว เราจะกรูกันไปยังสถานที่แรกที่ปล่อยสัญญาณไวไฟฟรีและดื่มด่ำไปกับมัน

"ครูจะบอกคำสั่งต่อไปเมื่อเราอยู่ในทะเลกันแล้ว" ฮิววิตต์กล่าว "ตอนนี้รู้ไว้เท่านี้ก็พอ วันนี้พวกคุณจะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วโรงเรียนของเราทำอะไรกันแน่ และโรงเรียนก็จะได้ว่าพวกคุณจะมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่โรงเรียนต้องการหรือไม่"

ฉันก็อยากคิดว่าฮิววิตต์แค่พยายามชู่ให้เรากลัวอยู่หรอก แต่ปัญหาก็คือเขาไม่เคยชู่เล่นๆ ถ้าเขาบอกว่าเราจะได้การบ้านสุดสัปดาห์เพิ่ม เราก็จะได้จริง ถ้าเขาออกปากคาดการณ์ว่าพวกเราเก้าสิบเปอร์เซ็นต์จะสอบตกในการสอบวิชาเขาคครั้งหน้า เราก็จะตกจริง

ทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทางทะเลควรจะเป็นวิชาเบาๆ และสนุกสนาน เพราะเราจะได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการครุ่นคิดพิจารณาว่าอีกหนึ่งร้อย

หรือสองร้อยปีข้างหน้าเทคโนโลยีทางทะเลจะหน้าตาเป็นยังไง หรือถ้าวิทยาศาสตร์พัฒนามาในอีกรูปแบบหนึ่งจะเกิดอะไรขึ้น จะเป็นยังไง ถ้าเลโอนาร์โด ดา วินชีพัฒนาระบบโซนาร์ไปไกลกว่านี้ตอนเขาค้นพบมันในปี 1490 แล้วถ้าแบบแปลน 'เรือประดาน้ำ' ของเดรเบล* ไม่ได้สูญหายไปไหนทศวรรษ 1600 หรือถ้าแผนสร้างเรือดำน้ำพลังงานไอน้ำไร้ออกซิเจนของมอนตริออล** ไม่โดนปิดตกไปเพราะขาดงบประมาณในปี 1867 ละจะเกิดอะไรขึ้น เทคโนโลยีของเราในทุกวันนี้จะก้าวหน้ามากกว่านี้ อีกหรือเปล่า

คิดเรื่องพวกนี้ก็เจ๋งดี แต่ก็...ไม่ได้จับต้องได้เท่าไร ปัญหาคือฮิวิตต์ทำเหมือนกับว่าคำถามของเขามีคำตอบตายตัว แต่นี่มันเป็น*ทฤษฎี*นะ จะมาให้คะแนนปีลิปในรายงานของนักเรียนเพียงเพราะความคิดของพวกเขาไม่ตรงกับตัวเองได้ยังไง

ยังงี้ก็แล้วแต่ฉันหวังจริงๆ ว่าผู้พันอาเปซ ศาสตราจารย์วิชากลยุทธทางทหารของเราจะมากำกับดูแลการเดินทางครั้งนี้ หรือไม่ก็ตอกเคอร์รี่เคนต์ครูสอนพละของเราก็ได้ ฮิวิตต์น่าจะเดินอู้ยอ้ายไปแค่มิที่พุตกก็หอบแล้วฉันมองไม่เห็นทางเลยว่าเขาจะมาตัดสินผลการทดสอบที่น่าจะเป็นการใช้พละกำลังได้น้ำอย่างหนักหน่วงได้ยังไง

ฮิวิตต์ส่งไมโครโฟนต่อไปให้เจมีโน ทเวน เจมเป็นผู้คิดกิจกรรมกลุ่มในช่วงสุดสัปดาห์นี้ให้พวกเรา เราจะถูกแบ่งเป็นห้าทีม ทีมละสี่คน โดยต้องมีสมาชิกจากบ้านทุกหลัง แต่ก่อนหน้านั้นเขามีกฎต้องบอกเราสักสองสามข้อ

เขาต้องมีกฎแน่นอนอยู่แล้วละ ช่างสมกับบ้านฉลามซะจริง ถ้าลองให้เขา

* คอร์เนลิส เดรเบล (Cornelis Drebbel) คือวิศวกรและนักประดิษฐ์ชาวดัตช์ เป็นผู้คิดค้นเรือดำน้ำลำแรกของโลก

** นาร์ซิส มอนตริออล (Narcis Monturiol) คือนักเขียนและนักประดิษฐ์ชาวสเปน ผู้คิดค้นเรือดำน้ำที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์พลังงานไอน้ำ

ไปคุมทีมฟุตบอลเด็กเล็กล่ะก็ เขาจะพ้อฝันว่าตัวเองช่างยิ่งใหญ่ แล้วก็คงจะฝึกให้เด็กๆ เดินแถวพร้อมกันอย่างสมบูรณแบบได้ภายในหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นก็จะประกาศสงครามกับทีมเพื่อนบ้าน

เขาเริ่มพาล่ามกฎกติกาสุดโปรดของเขา แล้วฉันก็เริ่มใจลอยไปเรื่องอื่นขณะมองออกไปนอกหน้าต่าง

ทางหลวงคดเคี้ยวจากหัวโค้งหนึ่งไปอีกหัวโค้งหนึ่ง อ้อมวนรอบหน้าผา ช่วงขณะหนึ่งคุณจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากต้นไม้ แต่ต่อมากลับมองเห็นไปตามแนวชายฝั่งทอดยาวกลับไปได้ถึง ฮ.พ. เลย์ทีเดียว เมื่อเห็นโรงเรียนได้ชัดเต็มตา ฉันก็เห็นบางอย่างแปลกๆ ในอ่าว ฟองคลื่นเส้นบางๆ กำลังมุ่งหน้าเข้าไปหาเชิงผา ตรงจุดที่ได้พบกับฉันดำน้ำกันเมื่อเช้าพอดี ไม่รู้ว่าอะไรเป็นต้นกำเนิดคลื่น ที่นั่นก็ไม่มีเรือใบ และคลื่นนั้นก็เคลื่อนที่เร็วและพุ่งตรงเกินกว่าจะเป็นสัตว์ทะเล มีแรงบางอย่างขับเคลื่อนมันอยู่ใต้น้ำ

ท้องไส้ของฉันให้ความรู้สึกเหมือนกำลังร่วงหล่นอีกครั้ง

แนวฟองคลื่นแยกออกเป็นสามแฉกดูราวกับตรีศูล งามของมันทะยานไปทีมแหวนแนวชายฝั่งข้างใต้โรงเรียน

"เฮ้!" ฉันเรียกเพื่อนๆ "เฮ้ ดูสิ!"

เมื่อเอสเทอร์กับเนลินญามาถึงหน้าต่าง ภาพนั้นก็หายไปเบื้องหลังต้นไม้และหินผาแล้ว

"อะไรเธอ" เนลินญาทถาม

แต่แล้วคลื่นอัดจากแรงปะทะก็พัดใส่เรา รถบัสนะเทือน หินก้อนใหญ่กลิ้งระเนระนาดลงมาที่ถนน

"แผ่นดินไหว!" เจมถึงกับทิ้งไมโครโฟนพร้อมคว่ำปากพิงที่ใกล้ที่สุดไว้เพื่อประคองตัวเอง ส่วนดอกเตอร์อีววิตต์โดนเหวี่ยงกระแทกหน้าต่างดังโครม

รอยร้าวปริแยกอยู่บนพื้นยางมะตอยขณะที่เราไถลไปทางรั้วถนน
เหล่าเด็กปีหนึ่งที่ได้รับการฝึกมาอย่างดีอย่างพวกเราทั้งยี่สิบคนกรีดร้องลั่น
เหมือนเด็กอนุบาล

เบอร์รีหาทางควบคุมรถบัสดีในที่สุด

เขาผ่อนความเร็วลงพลาจหาจุดจอดรถ เราเลี้ยวอีกโค้งหนึ่ง แล้ว
ฮ.พ. ก็ปรากฏสู่สายตา เว้นเสียแต่ว่าในตอนนั้น...

เอสเทอร์กรีดออกมาทำให้ท็อปเริ่มควงหงืออยู่บนดักเธอ ในขณะที่
เนลนิญากดมือแนบกระจก "ไม่...ไม่มีทาง ไม่นะ"

ฉันทะโกน "เบอร์รี หยุด! หยุดตรงนี้แหละ!"

เบอร์รีตรึงเข้าจุดจอดข้างทางซึ่งเป็นจุดชมวิวจุดหนึ่งที่นักท่องเที่ยวนั้น
สามารถถ่ายรูปรูปมหาสมุทรแปซิฟิกได้ วิวดร่งนี้เปิดโล่งไปจนถึง ฮ.พ. แต่บัดนี้
ไม่เหลือวิวอะไรให้ชมแล้ว

พวกเราๆ กำลังร้องไห้ ใบหน้าแนบกับกระจกหน้าต่างต่าง ภายใน
ของฉันทะโกนเกลียวด้วยความไม่เชื่อ

คลื่นอัดจากแรงปะทะครั้งที่สองกระแทกใส่เรา เราเฝ้าดูด้วยความ
ความพรั่นพรึงขณะที่ก้อนผืนดินขนาดมหึมาอีกก้อนทลายลงไปในอ่าว
ลากเอาน้ำตาลก้อนแสนสวยส่วนที่ยังเหลืออยู่เหล่านั้นลงไปด้วย

ฉันทะโกนเสียดไปตามทางเดินระหว่างที่นั่ง ก่อนจะทุบประตูลูกๆ จน
เบอร์รีเปิดให้ ฉันทะโกนวิ่งไปทิ่มขอบฝาและคว้ารั้วเหล็กกันถนนเย็นเฉียบไว้

ฉันทะโกนพบว่าตัวเองกำลังพึมพำสวดภาวนาด้วยความสิ้นหวัง
"องค์เทพตรีเนตร พระคิเว ผู้หล่อเลี้ยงสรรพสิ่งทั้งปวง โปรดช่วยให้เรา
รอดพ้น..."

แต่ไม่มีใครรอดพ้นทั้งนั้น

พี่ชายฉันทะโกนอยู่ในโรงเรียนนั้น เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ร้อยห้าสิบคน
และอะควอเรียมที่เต็มไปด้วยสัตว์ทะเล ชายฝั่งแคลิฟอร์เนียหนึ่งตารางไมล์

40 บรดกลับใต้ทะเลลึก

เพ็ญถล่มลงสู่มหาสมุทร

ฮาร์ดีง-เพนคروฟต์อะคาเดมี่หายไปแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/47pha15>